

CRITICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Burtonlàndia gòtica

La història. Burbank, Califòrnia, abans d'ahir. Víctor Frankenstein, nen solitari, només té un amic: el gos Sparky. Però el fidel gos mor en accident de trànsit. I com a l'escola el tètric Rzykruski, mestre de ciència, diu que tot és possible amb l'electricitat, Víctor busca el llamp...

La pel·lícula. Timothy Walter Burton (Burbank, Califòrnia, 1958) és, abans que res, un cinèfil enxampat dins la dimensió fantàstica. I com deixa clar la capçalera de *Frankenweenie*: un Walt Disney en blanc-i-negre. A partir del curmetratge homònim de 1984 dibuixat per a la factoria de l'oncle Walt, Burton recicla materials, records, fantasies i ganes de treure suc i bruc a la seva infantesa i adolescència. Dit això, convé suggerir, per allò del plaer estètic, filmic *tutti quanti*, que les aventures del misantrop, excèntric, nostàlgic i altres ics transversals, el nen Víctor és un clon Tim Burton. Que venim a ser els detritus d'uns malsons infantils. O altrament dit (que diria el Vidal Vidal que *albira* parets), només tenim una pàtria: la sàdica infantesa. Al llarg d'un film canònic, seminal, Tim Burton configura un fantasmagòric recull, Arca de Noè noctàmbula, de ressons personals. Dels monstres de la Universal, als de la Hammer, i per no deixar-se ningú fora del tinter, els nipons atòmics Godzilla i Gamera dels Estudis Tōhō. O quan la ver-

sió infantil d'un Frankenstein californià té ganes de submergir-se en l'inconscient, ignoro si col·lectiu/restrictiu, d'una mitologia friki. Conscient, però, dels monstres que ha recreat el cinema fantàstic, Burton s'aplica a posar cara de bon jan. I ulls arrodonits, entre la sorpresa i el morbo. El despenitnat crònic que és el Tim, se'n faria creus dels frankensteins que cohabitaven entre nos. Per tant, la vetllada és fantàstica!

La imatge. Sparky, gos mort i

Frankenweenie

Director: Tim Burton. Guió: John August. Fotografia: Peter Sorg. Muntatge: C. Lebenzon i M. Solomon. EUA, 2012. 87'. JC Alpicat, Lauren Lleida.

insepult, bellugant la cua, i el cor, responent a les carícies del desconolat Víctor.

La frase. "Els agrada allò que els dóna la ciència, però ni boig les preguntes que els fa la ciència", sentència el professor Rzykruski. És la distància abismal entre ser bocamoll o ridícul moll sense boca. I no és joc de paraules, loncà càlon.

La recomanació. De mort per a cinèfils amb ganes de ressuscitar aventures nostàlgiques, de quan el cinema als maristes.